For mig står det sådan, at det centrale vedrørende landbruget, det er for det første omkostningerne, som jeg har talt om i formiddag, for det andet markedsplanerne og afsætningen. Her vil jeg gerne understrege, at her har vi heller ikke forsømt noget fra Venstres side. Disse markedsplaner
begyndte jo på en måde allerede i den regerings tid, som jeg lagde navn til. Vi havde den gang forhandlinger, også interne, med landbrugets folk. Ingen af dem havde ønsker om blot tilnærmelsesvis at gå videre, end vi ville foreslå. Må jeg dernæst gøre opmærksom på, at jeg som Venstres ordfører, som den første for år og dag siden, i rigsdagen rejste problemet vedrørende markedsplanerne i Europa. Jeg er to år i træk blevet spist af med en intetsigende bemærkning af ministeren. Vi har
altså ikke forsømt noget på dette område. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, som det også er fremhævet her, man skal være varsom med at lægge for stor betydning i hjemmemarkedspriserne, der er jo en side, der vender indad mod
pristallet. Der er for mig ikke et øjeblik tvivl om, at skal landbruget ud af den klemme, det er i, tror jeg personlig, at der vel ret hurtig kan komme en vis bedring i konjunkturerne, men det eneste der betyder noget, det er markedsplanerne, til grund formodning grund på dette marked og sammenligner disse priser med dem, vi har i dag, så drejer det sig om mange hundrede millioner kroner. Det er en helt, anden størrelsesorden, end det andet der er tale om. Jeg nævner kun dette for at understrege, at vi har ikke forsømt noget fra Venstres side. Tværtimod.
Må jeg så, jeg går ud fra at dette refereres ikke, hvad vi taler om, jeg vil da nødig se det i Information eller i et andet blad igen, ja, Information det er jo et mærkeligt blad. De ved det kaldes
jo radikalt i hjemmeværnsuniform.

Jeg har egentlig ikke mange bemærkninger af politisk art at gøre, for jeg erkender, at alle de synspunkter, der har været fremført, kan fremføres, men jeg må måske gøre et par supplerende bemærkninger også til understregning af det, der har været mine motiver.
K. M. Andersen, var inde på, at det jo nok havde haft stor værdi, dersom det nu var os, der havde været de ledende vedrørende markedsplanernes udførelse i praksis.
-Må jeg i denne fortrolige kreds have lov til at sige, at det var netop et af de områder, hvor jeg overhovedet ikke kunne komme på talefod med Bertel Dahlgaard,
Da vil jeg gerne sige, at når talen er om, hvor man har størst indflydelse, så er jeg

ikke et øjeblik i tvivl om, at netop med henblik på, markedsplanernes udførelse i praksis har Venstre en langt større indflydelse i dag, end det ville have haft som regering, der var tvunget til at tage hensyn til de radikale. Der er talt om, hvorfor de radikale, og det er i denne forbindelse de radikale ledere er gået ind i regeringen. Jeg tror, at der må nævnes et lille forhold, som måske har antaget betydelige dimensioner for de pågældende. Jeg tænker
på et sådant forhold som dette, at Jørgen Jørgensen ikke blev medlem af befrielsesregeringen i 1945. Den, der kender lidt til, hvad Jørgen Jørgensen og forresten også andre, der blev forbigået dengang, har følt i den anledning, vil måske også, vide lidt om, i hvilken grad det var magtpåliggende for Jørgen Jørgensen at blive minister. Men det er jo altsammen noget, man kun kan gisne om.
Når vi nu taler om, hvorledes det er lykkedes for socialdemokraterne
at få de små. partier med, så er jeg nu ikke helt sikker på, at H. C.
Hansen i dag anser det for at være en absolut fordel. Nogle af hans socialdemokratiske kolleger giver ikke udtryk for det. Man skal nu ikke tro, at Starcke er en mand, man helt kan forlade sig på. Må jeg nævne her, at hr.
Starcke opsøgte mig på et betydeligt tidligere tidspunkt, end da der var tale om at danne den nuværende flertalsregering. I denne samtale spurgte han mig også om, hvorvidt jeg troede, han kunne blive ministen. Jeg sagde, at der er jo ikke noget, der er umuligt. Han spurgte mig (jeg har mine notater), om jeg troede han kunne overtage et ministerium. Så sagde jeg, at det tror jeg ikke, begrundede hvorfor, og han påpegede at det kunne han i og for sig godt forstå.

Jeg har dog talt om forholdet mellem Venstre og konservative,
og der er en hel række, som har haft ordet her, som faktisk har sagt alt det, jeg ville sige, men jeg kan ikke gå ind for den tankegang, at en blok af Venstre og konservative ikke har fremtidsmuligheder. Jeg mener ikke, der er andre muligheder for Venstre. Hvis vi nu prøver at anstille den tankegang, at vi lavede en blok Venstre-radikale eller Venstre og
socialdemokrater, så er jeg helt overbevist om, at hvis vi forestiller os, at vi i dag havde haft en regeringsblok af Venstre og socialdemokrater, så havde ikke en 4 - 5 landmænd haft ordet, så havde de allesammen haft ordet. Tror De overhovedet vi kunne have fået en venstremand til at være landbrugsminister, tror De vi kunne

tænke os at gå ind i en fællesregering, hvor det var en socialdemokrat, der var det. Der er een ting, der er bombesikkert, en sådan regering, ville i dag have lagt grunden til, at det fuldstændig var smuldret under Venstres landbovælgere. Det er noget, jeg siger inden for disse fire vægge, det er min absolutte overbevisning, at det er rigtigt. Jeg har prøvet at være i en samlingsregering med socialdemokrater, det er en saglig og politisk pengeafpresning fra morgen til aften. Der er ingen, der kan holde til det, de radikale har ikke engang kunnet holde til det her i landet, Bondepartiet i Sverige kan ikke holde til det, Venstre i sin nuværende sammensætning ville endnu mindre end alle andre kunne det. Hvis det var sket ville De uafhængige være sikre på ved det kommende valg at komme ind på rigsdagen med mange, mange mandater.

Jeg tænker tilbage på 1920erne og helt op til 1940, så var der een ting Venstres folk mødte ved alle vælgermøder, når de kritiserede regeringen, det var dette, ja, men I har jo stemt for det hele. Tog venstremanden sin valgbog frem og læste op "det der har vi ikke stemt for", så sagde socialdemokraten: Nå, det vår ikke jer, så var det de konservative. En af jer har gjort det hver gang". Det medførte, at hver gang der var tale om, at vi skulle have en anden regering, så kunne den socialdemokratiske statsminister stå op og sige: De kritiserer regeringen, men hvad vil De sætte i stedet for, den sammenløbende flok dernede, der aldrig er enige om noget som helst. De kan da ikke mene at de

skal regere landet. Vi manglede alternativet til den socialdemokratiske regering, og det har vi skabt igennem det fordomsfri samarbejde, vi har fået i stand med de konservative. Det har jo egentlig været min tragedie i de sidste mange år politisk set, at man har sagt: Ja, men Erik Eriksen, han er jo egentlig radikal. Jeg vil gerne sige her, at jeg i den forstand aldrig har troet på de radikale, men hvad skulle jeg gøre andet end at sige: Vil I være med på dette program, jeg tror I vil det, jeg har en grundet formodning om, at det må bunde dybt i radikale sind. Så gjorde jeg det, at jeg lagde landgangsbroen ud, ikke til den radikale rigsdagsgruppe, men til de radikale vælgere. Hvad andet skulle jeg gøre, hvad andet skulle Venstre gøre, og derfor er det rigtigt, at jeg tror, at der er en dyb forskel på mentaliteten i den radikale rigsdagsgruppe og blandt de radikale vælgere. Og må jeg så sige en ting til: Jeg er ikke sikker på, at den folkelige baggrund i den radikale

rigsdagsgruppe er meget nær beslægtet med den, Venstre bygger på. Hvis De f. eks. vil tænke på Rager - eller Lannung, fru Gloerfeldt Tarp eller fru Zeuthen. Jeg ville blive slemt til grin for det grundtvigske Midtfyn, hvis jeg kom ud og sagde: Her ser I disse folk, de har den samme folkelige baggrund, som jeg har. Jeg spørger igen: Er der overhovedet anden mulighed end at sige, der er en liberal blok af den og den størrelse, den er større end den socialdemokratiske, så må det være alle dem, der roterer uden om, der må være de afgørende. Jeg kan med min bedste vilje ikke se, at der er

andet at gøre. Jeg mener ikke, at politisk samarbejde i realiteten er noget, der bygger på følelser i den forstand. Det må, bygge på tillid, på tro til dem vi samarbejder med, på tro på, at de vil vise loyalitet, og beder jeg altså undskylde, med det samarbejde, hvori vi har stået og står med de konservative, hvor jeg hverken politisk eller personlig i noget tilfælde har grund til at beklage mig - tværtimod, ville jeg altså have følt mig ringere, om jeg så bort fra det. Jeg mener, at i politik gælder det, at må ens ord stå til troende,

Det vil koste Venstre meget, hvis det bliver os der får udseende af at vi i mindste måde nedbryder respekten om det jeg i dag for nemheds skyld kalder den fælles liberale blok.

Jeg har kun villet gøre disse bemærkninger af rent politisk art. Forøvrigt er der mange, der har givet udtryk for ganske det samme, som jeg ville sige.